

Csontos János

Tavaszi futamok

Újra tavasz és újra délnek,
szemben ösztönös madarakkal,
nem áll utadba holmi Nagy Fal,
zárt birodalmak édenének
erődítménye, úgy hasítod
egét teaföld-teraszoknak,
mint a sárkány, a drága titkot
mentő, kísér az ősi kardal,
el nem fáradó imamalmok
örök-monoton ütemére
ó igéket kántál a dalnok
s véled tartanak messzi délre.

*

A szerelem, a szerelem,
mint növényben a tavasz-program,
tetszhalottan is eleven,
háborús gránát mint ha robban,
ne vonszold magad hát unottan
át időközön és tereken:
ott lüktet horpadt mellkasodban
a szerelem, a szerelem.

*

Nem vagyok méltó, hogy szeress,
gyarló voltomért hogy rajongjál,
tudom, az élet sója volnál
s élnem sóltan nem érdemes,
mégis tüskés utakra vágyom,
kátyús-göröngyös holnapok
kaptatóin élőhalott
burkom a szenvedésre szánom,
s bár a lelkem is visszeres
(kedvesnővért is elviselne),
kórusban int a szív s az elme:
nem vagyok méltó, hogy szeress.

*

A nászdizájnos elsőáldozás,
a hittanórák tiltott-tűrt szaga,
az ószövetségi zsidó saga,
a valószínűtlen feloldozás,
az alkonyég, mely horzsolt és veres,
a pászma, mellyel Isten rádteking,
az áldozathoz viselt vászoning
s a régi hit, hogy hinni érdemes.

*

Egy újabb elfecsérelt holtsszezon,
egy elhibázott expedíció,
nemespenész, mi hamvával bevon,
egy száj, amelyben bennrekedt a szó,
a tétovákra mért ökölcspás,
mit nem mérsékel végkiszámolás,
a fülbedongó fürkésződarázs,
az áloműző tündérhorkolás,
az elodázott összegző eposzt
a kályha tüzén tápláló hasáb,
a százegyedszer visszaszúrt ríposzt,
a várlejtőre széthintett zsarát,
egy újabb útszélére szórt esély,
egy hasztalan tornázó búzamazg,
a verőfény, mit lebirkóz az éj,
s a szarkazmus, hogy vén vagy, ám szabad.

Tájleírás

Az odábbmozdult képletek akár
titkosíthatják, hogy dúlt a nyár
s a napszámosok végül tarra vágták
az erdők-mezők geometriáját.

Az őrizetlen hagyott kévehalmok
szórt szemére rájártak a barmok,
csipegették riadt madarak.
Béke volt a széles ég alatt.

A lombok hűsén viszketeg szerelmek
izgatták a szép paraszti rendet,
mit sem sejtve, mitől áll a bál.

Az odábbmozdult képletek világát
aprószemű földkupecsek járták,
remélve, hogy nincs többé szabály.

Pérel Zsuzsa: Aranykor - 1986

